

Στοιχίση στο κέντρο, μέγεθος γραμμάτων 20, χρώμα γραμμάτων κόκκινο

Το άγαλμα που κρύωνε

Στοιχίση αριστερά

Το μικρό μαρμάρينو αγόρι, το άγαλμα, άφησε σαν προσφυγάκι την πατρίδα του στη Μικρασία και στεγάστηκε στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Αθήνας. Από τότε κρύωνε ολοένα, γιατί νοσταλγούσε αθεράπευτα την πατρίδα του στην αντίπερα ακτή του Αιγαίου. Τα πράγματα θ' αλλάξουν όμως όταν θα βρει δυο φίλους καρδιάς, την κυρία Γαλάτεια, την καθαρίστρια του Μουσείου, και τον μικρό Λάμπη, τον γιο του νυχτοφύλακα. Τα πράγματα θ' αλλάξουν μ' ένα παράξενο όνειρο. Απ' τ' όνειρο θα φτερουγίσει στο Μουσείο ένα μεγάλο γαλάζιο πουλί που θα τους ταξιδέψει μια νύχτα με πανσέληνο στις χαμένες πατρίδες, στη Μικρασία.

Στοιχίση δεξιά

Την τελευταία νύχτα εκείνου του Οκτώβρη ήρθε κι ο Λάμπης, ο μικρός γιος του νυχτοφύλακα.

Πλήρης στοιχίση

Πολύ το 'χε μεράκι ο Λάμπης να γινόταν γλύπτης όταν θα μεγάλωνε. Να σκάλιζε, λέει, κι αυτός στο μάρμαρο αγάλματα σαν κι εκείνα στο μεγάλο μουσείο της Αθήνας. Τι όμορφα που είναι τα αρχαία αγάλματα! Και λαχταρούσε ο Λάμπης να τ' ακουμπήσει με το χέρι του, να τα χαϊδέψει. Όμως όλο «μη» και «μη» τού έλεγαν, «απαγορεύεται να τ' αγγίξεις». Μα το ένιωθε εκείνος πως τ' αρχαία αγάλματα αποζητούσανε αγγίγματα σαν το δικό του.

Έντονη γραφή, πλήρης στοιχίση

Κι αφού τη μέρα οι φύλακες είχαν τα μάτια τετρακόσια, άλλη λύση δεν έμενε: παρακαλούσε τον πατέρα του μήνες και μήνες, «πάρε με μαζί σου μια νύχτα στο μουσείο, πάρε με, πατέρα. Να γίνω γλύπτης θέλω, πατέρα».

Πλάγια γραφή, πλήρης στοιχίση

Μια, δυο, τρεις, δέκα, απ' τα πολλά τα παρακάλια τελικά του 'κανε το χατίρι.

Υπογράμμιση, πλήρης στοιχίση

Σαν μελένιο όνειρο ήταν, και πιο πολύ ακόμη... Μπερδεύτηκε ο Λάμπης μέσα σε πλήθος αγάλματα που σεριανούσαν στις αίθουσες του μουσείου, αργά, νωχελικά, λες κι είχαν μόλις βγει από βαθύ λήθαργο. Γυναίκες και παιδιά και άντρες και θεοί, όλοι ανάκατα, στο βελουδένιο μισοσκόταδο. Κι ανάμεσά τους να φυσάει, θαρρείς, ένα απαλό αεράκι.

Χρώμα γραμμάτων μπλε, στοιχίση αριστερά

Δεν πίστευε στα μάτια του ο Λάμπης.

«Κοίτα να δεις... Καλά μού το 'λεγε ο πατέρας... τις νύχτες ζωντανεύουν τ' αγάλματα!»

Διάστιχο διπλό (2,0), πλήρης στοίχιση

Κι είδε περήφανους θεούς να υποκλίνονται ταπεινά σε ανθρώπους που μοιάζανε θεοί, και παιδιά να 'χουν πάρει στο κατόπι θεούς κρατώντας τους απ' το μακρύ τους ρούχο. Και κοπελιές είδε σαν τα κρύα νερά να προχωρούν ζευγαρωτά με νεαρούς πανέμορφους. Είδε και μοναχικά αγάλματα να στέκονται απόμερα στη γωνιά κι άλλα μαζεμένα σε παρέες να συζητούν, χωρίς όμως ν' ακούγεται μιλιά. Έστησε αυτί ο Λάμπης μήπως και πιάσει καμιά λέξη. Μα τίποτα.

Επισήμανση με κυανό χρώμα, στοίχιση στο κέντρο

Ξαφνικά, μες στη σιωπή των αγαλμάτων, άκουσε ο Λάμπης μια λεπτή φωνίτσα:

– Έι, ψιτ. Σε σένα μιλάω...

Μέγεθος γραμμάτων 10, πλήρης στοίχιση

Από το βάθος της αίθουσας ερχόταν η φωνή. Τράβηξε κατά κει και μόνο τότε πρόσεξε ένα μικρό αγόρι να στέκεται ακίνητο, σφιχτοτυλιγμένο στην κάπα του, μ' ένα σκυλάκι αγκαλιά.

Διάστιχο 1,5, επισήμανση με κίτρινο χρώμα, στοίχιση στα δεξιά

Το άγαλμα κρύωνε πολύ, όχι απ' το κρύο, όχι. Ο λόγος ήταν άλλος, πιο βαθύς. Νοσταλγούσε αθεράπευτα τη μακρινή πατρίδα του στη Μικρασία, στην άλλη, την αντίπερα όχθη του Αιγαίου.

Γραμματοσειρά Arial, χρώμα γραμμάτων γαλάζιο, έντονη γραφή, πλήρης στοίχιση

– Σίγουρα είσαι ο Λάμπης εσύ!

– Ναι, ο Λάμπης είμαι, ο γιος του νυχτοφύλακα. Μα τ' όνομά μου πού το ξέρεις;

– Σε περίμενα. Είχε δίκιο το γαλάζιο πουλί πως θα 'ρχόσουν. Ήρθες! Καλώς ήρθες!

– Το γαλάζιο πουλί; Ποιο πουλί; έκανε διπλά απορημένος ο Λάμπης.

Και του τα εξήγησε όλα το μικρό προσφυγάκι. Για το γαλάζιο πουλί του 'πε που βγάζει αληθινές τις πιο τρελές επιθυμίες. Του 'πε για την πατρίδα του στη Μικρασία. Και για την *κυρία Γαλάτεια* του 'πε, που είναι κι αυτή προσφυγοπούλα κι είναι τα μάτια της σαν τα νερά του Αιγαίου.

Γραμματοσειρά Comic Sans, μέγεθος 14, επισήμανση με πράσινο χρώμα , πλήρης στοίχιση

- Σ' έβλεπα τόση ώρα, Λάμπη, ν' αγγίζεις τ' αγάλματα.
- Ναι. **Μια μέρα θέλω να γίνω γλύπτης**, προσφυγάκι μου, γι' αυτό.
- Έλα, ακούμπησε κι εμένα, χάιδεψέ με.
- Αλήθεια το λες; Μπορώ; Το θέλεις; έκανε ο Λάμπης και το 'σφιξε όλο πεθυμιά στην αγκαλιά του.

Κι αφού χόρτασε χάδια το μικρό προσφυγάκι, είπε:

- Να παίξουμε τώρα, Λάμπη;
- Ναι, να παίξουμε. Πρώτη φορά θα παίξω με άγαλμα!

Μέγεθος γραμμάτων 16, υπογράμμιση, επισήμανση με φούξια, στοίχιση στο κέντρο

Κι έπαιξαν τρίλιζα, κι έπαιξαν αγαλματάκια ακούνητα, αμίλητα κι αγέλαστα, κι ύστερα κρυφτό. Είχε και μπίλιες πολύχρωμες στην τσέπη του ο Λάμπης και μια σβούρα ξύλινη. Έπαιξαν μπίλιες, έπαιξαν και σβούρα. Κι αφού χόρτασε παιχνίδι το μικρό προσφυγάκι, είπε:

– Ξέρεις παραμύθια, Λάμπη; Πολύ μ' αρέσουνε τα παραμύθια.

– Ξέρω... Μια φορά κι έναν καιρό...

Εκείνη τη νύχτα έγινε τρισευτυχισμένο το μικρό άγαλμα που κρύωνε.

Χρήστος Μπουλώτης, *Το άγαλμα που κρύωνε*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 2003 (διασκευή)

Από το βιβλίο της Γλώσσας ΣΤ Δημοτικού, Ενότητα 16, Μουσεία